

Ne pinigās ar lašēnēs žmuogos tortings

Mažēikiu apīlinkēs – līgomas, par katras tek Vēnta so sāva intakās. Vēntuos slienis līgos, vēituoms apaugēs medelēs, krūmelēs. Tarp Mažēikiu ēr Žēdēku slienis īr atvērs ēr pri tēlta par Vēnta nosēdrēik platē.

Mažēikē – savuotēšks Žemaitējēs Babēluons. Uns īr žemaitiu miests so tam tēkruom tradēcējuom, kultūra, geuograpējē ēr ēstuorējē. Tas miests tor daug puikiū sava krašta mīlietuoju, ēduomiū ēr talentingu žmuoniū, šauniū menininku, tautuodailininku, švēitēma ēr koltūras darbuotuoju, verslininku.

Mažēikiu rajuons baguots ēr ūkininkās. Bet vēs tēik pamaželēs toštie nedēdēlēs suodas. Tam ītakas tor padrēka žemēs ūkē reporma ēr padrēka kaima puolitēka. Niekam tēkēs prēvatēzavēms, prieštaringa žemēs reporma, dēskrēmēnacēnē kainu puolitēka ēš esmies ēr liemē žmuoniū novarīma nu žemēs.

Atsēgautē galem tik par smolkiuoju ēr vēdotēnē versla imuoniu kūrēmuos kaimē. Bet kol kas tas pruocesos vuos gīvs.

Nesēleisdama pardaug gilintēis i ekonoumēnēs kaima biedas, nuorio aplink gīvenēma pasērōkoutē nu kētuos kerčiuos. Gīvenēms īr pērmapradē materējē, ēš katruos kuožna dēina atsērōnd naujē sotvierēmā, katrēi kāp medē – skeid naujēs šakas, tuobolie. Dvasē be parstuojuē kor naujēs Būtēis pormas.

Bet mes, žmuonis, tuo vēskuo nepastebam ēr neēvertēnam. Mes ožsējemam vēskou, kas pakliūn pu ronka, bet ne patio tēkroujo gīvenēmo. Jegu mes pērmuo eilie mēslītōmem aplink savojuē Būti, anou keravuotōmem ēr pruobītōmem ēšlaikītē kou skaistesnē, tou daugiau pasēiktōmēm gražiū dalīku.

Žmuonis be rēkala ēššvaista daug sāva laika, besēgainiuodamē vēsuokiausiu pagundu, beprasmīu dalīku, katrēi ēš tēkrūju nier tuokēi reikšmingē, kāp pats gīvenēms. Metā ēš metū mes prakaitounam, nuoriedamē patēnkintē sava ambicējēs, kol vēina gražē dēina pasējuntam tuokēi ēšsēsunkē, pasēsuoatēnē toštībiu, ka nebsoprontam, kam vēsuo tuo reikiejē.

Nu mažēns prēklausa žmuonis muokītē neeikvuotē be nauduos tēkruosēs gīvenēma energējēs, vuo paskērtē anou kēlnem tēkslou. Tik toukart mūsa Būtēs pratorties, ēgaus daugiau jiegū, kāp kapētals, katras praded atneštē pelna. Žmuonis, katrēi atsēdoud vēin maluonomams, jausmams, kūnēškuoms aistruoms, „prašvēlp“ sava gīvenēma, nes ož vēskou, kou nauduojuos, rēk somokietē patio gīvenēmo.

Nikumet neēmanuoma pasēiktē tēkrū vertībiu, kuo nuors neatsēžadiejos. Tad investoukem sava kapitāla i „aukščiāsiūji banka“. Tik tumet palēksem stēpresnē ēr galingesnē.

Déltuo svarbo žėnuotė, kuokem tėkslou dėrbam. Gīvenėms žmuogou atlīgėn tik so vėina salīga – jegu uns mūsa širdie īr švaros ė darnos.

Mūsa naujėsis laikraštis bus ta terpė, katrou kuožnos ėš mūsa ras sava gīvenėma krīpti, anuos prasmies paaiškėnėma. Stėngsemuos, kad kuožnos žmuogos nebūtom ožmėršts, analizousem anou kamoujėntius rūpesnius, dalinsemuos gražė patėrtė.

Mīlėmėjė žemaitė, būkem vėsė aktīvė, laikīkemuos būrie, palaikīkem bendras geras idiejės, darīkem ėšgīvenėma pamuokū ėšvadas. Stėprinkem žemaitėškoma šaknis, sožėnuokem sava tautėškoma ėstuorėjė ėr neėšdoukem ne sava pruotievīū, ne ateities kartū.